

П. дойде при мен за втори път – този път с желание да се освободи от своята тревожност. В хода на регресията се натъкнахме на един по-дълбок, фундаментален проблем, свързан със страха от провал. Ето и разказа на П. за случилото се:

„В самото начало Борко ме насочи към майчината утроба. Чувството, което усетих, е топлота, сигурност, безопасност.. Усещах, обаче, че има тъмна топка, изпълнена с негативни емоции, позиционирана в близост до мен. Оказа се, че това е страхът на моята майка, чрез който се пренесох в сцена от минал живот. Тя е негърка - робиня, която изпитва голям страх – дали ще се родя и какъв живот бих имал (момче съм), като се родя и аз роб... без никакви права! А толкова много ме обичаше, още преди да ме е видяла! И така се озовах малко по-нататък във времето, когато вече съм се родил и съм на 12-13 год възраст... Видях се как ме подготвят, да ме обесят, защото с моя непримирим и непокорен дух явно дразнех господаря и той беше решил публично да ме обеси за назидание пред другите! Моята майка беше съкрушена! Видях я как е паднала на земята и плаче неутешимо. Тогава единственото чувство, което изпитвах, беше, че заради мен тя страда... че съм се ПРОВАЛИЛ спрямо нея! Трябвало е да я пазя... никога да не ѝ се налага да страда заради мен! След като умирам, виждам как се издигам нагоре и отивам при висшите духовни същества. Стоя пред тях с наведена глава. Аз знам, че не съм се справил в този живот и се чувствам виновен! Искам пак да слеза на Земята и да опитам да не се провалям!

Следващия живот, през който ме преведе Висшия ми Аз, е как се виждам да бягам по кален път боса. Аз съм по нощница и бягам уплашена. Стигам до едно блато, което се намира в близост до имението, в което явно живея, и виждам труп на удавено дете (момиченце), което е изплувало на повърхността. Това, което разбирам е, че съм неговата гледачка – жената, която се грижи за него, и при гледката, на която се натъквам, полудявам, изпадам в ужас! Аз отново не съм се справила! Оново съм се ПРОВАЛИЛА и в този живот! В следващия момент се виждам в лудницата, където са ме затворили... Как съм се свила в единия ъгъл на стаята, облечена по нощница и дърпайки постоянно косите си. Крещя, викам... Лекарите идват и ме слагат на едно легло, връзват ме и ми бият една инжекция, за да се успокоя. Ама каква инжекция самоо...!!! От онези големите, стъклени инжекции. Периодът, в който се развива този ми живот, е някъде в началото на 20-ти век. И така оставам в тази лудница до края на живота си! Ето че и в този си живот не успявам да изпълня мисията си - да се грижа за някого... Отново се ПРОВАЛЯМ! Осъзнавам и че... удавеното дете се е преродило в настоящия ми живот като моя дъщеря...

Когато Борко започна да отброява времето назад, за да изчистим това усещане за ПРОВАЛ, това, което визуализирах беше изключително силно! Сякаш някой беше натиснал копчето за връщане и виждах сцените наобратно до момента, в който лошото не се бе случило - когато всичко беше наред и всички бяхме щастливи. Аз се грижех всеотдайно за малкото момиченце. Когато Борко каза: “Нека да изчистим това чувство – страх от провал, вина, тревожност... да изчезне то завинаги!”, видях един бял облак над физическото ми тяло и както сме виждали във филмите как душата се отделя от тялото, аз видях как от мен се отделя проекция на моето тяло, обаче на десетки счупени парченца черно стъкло. Сякаш това беше разбитата ми от мъка, заради провалите ми, част от душата. Този облак засмука всички тези парченца от мен, сякаш беше магнит, и после облакът изчезна... Когато насочих вниманието си към физическото си тяло, от тази тъмна енергия не беше останал и спомен. Аз цялата светех, изпълнена с Божествена благодат!“